

Дніпро взимку

Микола Руденко

Нема Дніпра, нема, та й годі —
Є вкрита снігом далина.
Лише зненацька у негоді
Хрустіння криги долина.

Але мороз у повній силі,
Дерева інешм взялись.
Там, де гойдались гори-хвилі,
Курей селянських патра лис.

Він озирається зловтішно:
Ось що накоїла зима.
Йому і боязко, і смішно:
Де ж той Дніпро?..
Нема, нема.

В снігах немов сліди від борон —
Рубають хмиз на берегах.
І кряче тристалітній ворон —
Недобрий, лиховісний птах.

А селянин косу готує,
Він розпізнав за довгий вік:
Там, попід кригою, нуртує
Живий, нескорений потік.

Якщо просвітиш пильним оком
Зимові товщі неживі,
Між сонцем і отим потоком
Зв'язки помітиш вікові.

І зрозумієш за хвилину
Дніпрових вод глибинну суть:
Живі, невидимі краплини
Скресання дух в собі несуть.

І що той ворон навіщує,

Набреше лис на сонця щит,
Дніпро весняний не почує,
Бо люта крига вже тріщить.